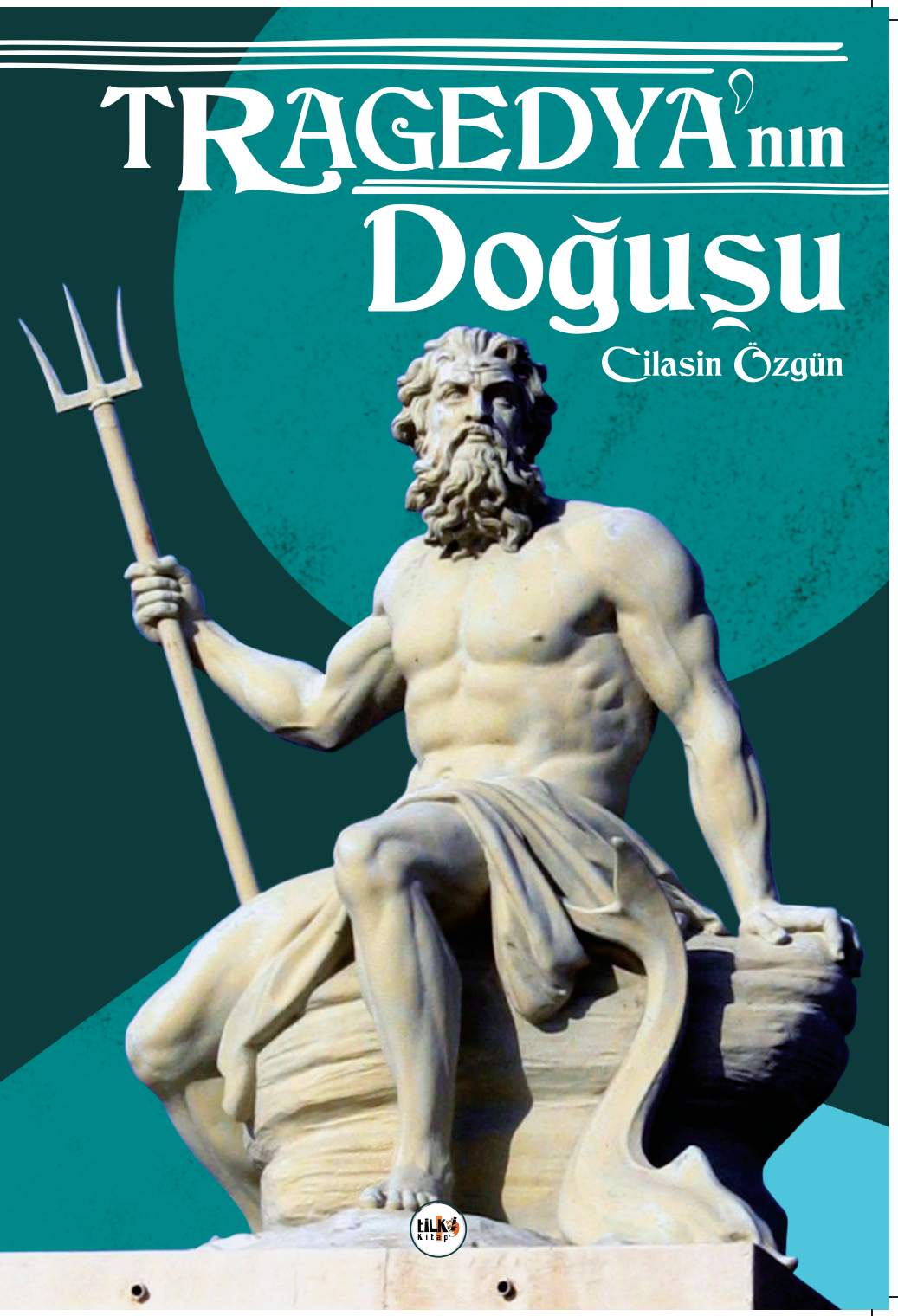
TRAGEDYA'nın Doğuşu

Cilasin Özgün

tilki
Kitap

roman
tragedyanın doğuşu
cilasin özgün
ISBN 978-975-2470-89-7
1.Basım, İstanbul, Mayıs 2018
Genel Seri: 200

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.kitapseyleri.com
iletisim@tilkikitap.com
Yayıncı Sertfikası:28740

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Dilan Tahincioğlu
Kapak Tasarımı: Kamer Su
Mizanpaj: Tuğçe Arıbaş
Depoprint/ İstanbul
Matbaa Sertifika No: 34049

Eserin tüm telif hakları yazarda saklı kalmak kaydıyla bu baskı için basım-dağıtım-satış-tanıtım hakları Tilki Kitap©'a aittir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir.
Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

tragedyanın doğuşu

cilasin özgün

1980 senesi sonbaharında Balıkesir Gönen'de kır düğünü vardı. Yağmurlu akşamüzeri, dağlık yolda, korkunç bir kaza yaşandı.

Aile, doldurdukları beyaz arabada sessizce hızlanırken, karşıdan viraja giren kamyon çarpacakmışçasına geliyordu… Bulutlu, kasvetli ve sisli yolda farlar yanıyor, çizgi şeklinde düşen yağmur asfaltı kayganlaştırıyordu. Kargalar şiddetle havalandı! Görüşü kapatan sisli ormanlık yolda kamyonun kornaya basması, babanın arabayı şarampole fırlatmasına sebep oldu…

Kasvetli havada taklalar atıp ters duran otomobilden dumanlar çıkıyordu. Alev almasından korkan sağ kalanlar, hızla dışarı çıkıp uzaklaştılar. Alev almadı; ne var ki hurdaya dönen arabada anası ve babası ölmüştü! Araba sonradan alev içinde kaldı ama daha önce çıkanlar ölen iki kişiyi kenara çekmişlerdi…

Kanlar içinde yerde yatanlara sapsarı ve ıslak yüzlerle bakakaldılar. Onların arasında beş yaşlarındaki Sinan da vardı. Ana babası ölmüştü!

Kendilerini canı pahasına dışarı atanlar şok içindeydi. Korku ve hayret dolu gözlerle yanan araca bakmadan edemiyorlardı. Uzun süre baktılar ve üzerlerinden sular akıyordu. Amcası Sinan'ı ölülerden uzaklaştırdı ve bir süre sarılı kaldılar…

Yengesi ağlayan kızını bağrına basıyordu. Çok sonra ikisine birden sarılıp ağlamaya başladı. Kanlar içinde tanınmaz halde yatanlardan uzak tutmaya çalıştı.

Kaza o kadar kısa sürede olmuştu ki, şok içindeydiler! Çatırdayan ateş ve yağmurun tıpırtısı onları birbirine daha da yapıştırdı. Islak çimenlerin üzeri berbattı, orman derin, yol ise uzaktı…

Amcası dağınık giysileriyle sürüne sürüne anayola kadar çıkabildi ama kimse onu görmüyor ve yoldan araba geçmiyordu. Saatler sonra yoldan geçen bir araba fark etti ve yardım çağırabildiler. Kadıncağız sinir krizleri geçirip ağlıyordu fakat ölenlere üzüntüsünden mi yoksa korkusundan mı belli değildi. Yanan ateşten sadece beş-altı metre uzaklaşabilmişlerdi. Yardım gelmek bilmiyordu, küçük Sinan'ın

dili tutulmuş, bir şeyler söylemek istedi ama konuşmaya çalıştıkça heyecanlanıp konuşamıyor, garip sesler çıkarıyordu. Yengesi Saliha Hanım, anladım yavrum, dedikçe ortalık karışıyordu.

Sinan, ana babasının yattığı yere meraktan bakmadan duramıyor, baktıkça aynı acıyı tekrar yaşayıp kahroluyordu tekrar ve tekrar! Sonra zaman geçmek, onlar toparlanmak bilmediler. Amcasının yani Ahmet Bey'in kaybolduğunu düşünmeye başladılar. Saatler sonra ambulans gelebildi.

Benzinin is kokusu yağmurun çiğliğine karışıp kafa bulandırıyordu…

Yüzündeki is ve gözlerindeki nem ürkünçtü ama amcası koparırcasına ya da hayatını kurtarırcasına çekti Sinan'ı. Kollarından tuttu, sonra sarıp sarmalayıp ambulansa götürdü. Sonra hemen diğerlerini de çektiler içeriye. Önce sordular, sonra tekrar takrar muayene ettiler. Ne kırık çıkık ne kesik bir şeyleri vardı, amcası başlarında durup moral vermeye çalıştı, "Geçti. Korkmayın çocuklar. Geçti hepsi..."

Saliha, "Korkmayın çocuklar, iyiyiz… Eve gidiyoruz." dedi.

Kendilerine geldiler, ambulansın içinde pek konuşmadılar. Girdiklerinde hava kararmak üzereydi ama güz ayları serindi. Amcası ve karısı sürekli birbirinin ve çocukların gözünün içine sakınarak ve teselliyle baktılar. Onlar sanki pek farkında değildi olanın. Şaşkınlardı.

Önce hastaneye götürdüler onları. Akşamüzeri pek aydınlık olmayan sarı ışıklı hastanenin uzun, soğuk koridorunda beklettiler. Gri mozaikli zemine, büyük, kirli, mavi duvarlara baktılar. Sinan olanları bilebilecek yaştaydı ama tam bir bulanıklık içindeydi. Anlayamıyor ve anlamayı asla istemeyen şaşkın gözlerle etrafa, ara sıra da kadın ve adama bakınıp duruyordu. Gri ve soğuk mozaikli zemin, içini bulandırdı.

Hiçbir yere bakmak istemiyor, gözlerini sıkıntıdan kapamak istiyor, yapamıyordu. Ağlamak istiyordu sıkıntıdan, çok ama çok bunalmıştı, ağlayamıyordu. Her yeri hayal meyal görüyor, konuşmak istemiyordu. İnsanların yüzüne baktı. Sanki herkes onu düşünüyordu. Gittikçe artan bir kalabalık vardı. Başını öne eğdi ve hiçbir şey görmek istemedi.

Zaman geçmedi bir türlü.

Eve giderken içi ferahladı. İç sıkıntısını hiç unutmadı bir daha, ama dışarısı serindi ve iyi geldi. Yol boyunca seyrek ağaçları ağaçların kuru dallarını, akşamı ve yoldaki ferah görünümlü yerleri, nemli asfaltları mutlu mutlu seyretti. Geçici olarak unutmuştu olanı biteni. Evlerin sıcacık görünümü, renkli giysili kişiler, nemli sokaklar, su birikintilerinden yansıyan ışıklar iyi geldi ona.

Eve geldiler, çimenli ve erik ağaçlı bahçenin ıslak toprak kokan zemininden hızlı adımlarla asmanın altından ve servilerin ve ıslak çalıların arasından hızla içeri girdiler. Sinan burayı ilk defa görüyor gibi şaşkın ve üzgündü. Sebebini bilmediği ya da unuttuğu hüzün, içini dolduruyordu.

İçerideki koyu mor perdeler kapalıydı. Koyu kırmızı koltuk örtüleri vardı. Altın varaklı bir ayna koridorun duvarında asılıydı. İçerinin kuytuluğu ve sessizlik iyiydi. Kocaman guguklu ve sarkaçlı bir saat duvardaydı. Duvar kağıtları açık mavi ve güzeldi, tüm duvarları kaplıyordu.

Sinan çok yorgun bir şekilde yatağa oturdu. "Anne su!" dedi.

Masanın üstündeki cam sürahiyi kısa boyuyla kaptı ve kana kana içti içti… Dilinin tutukluğunun geçtiğini gördü ama hiç konuşmadı. Sessizliği ve dışarıyı dinliyordu. Çocuk kendini yüz üstü yatağa attı ve uyudu. Yabancı bir evde sanki hiç kimsenin bilmediği ya da unuttuğu yerde ve yabancı bir yatakta uyuyakaldı… Yorgunluktan, ne olacağını hiç bilmeden ve düşünmeden; hastanede olanlar çok yormuştu onu. Kazanın etkisinden çıkmaya çalışmanın ne demek olduğunu pek bilmeden ve anlamaya çalışmadan, sadece kötü ve karamsar birtakım görüntülerin ve duyguların etkisinden çıkamadan, yorgunluktan yüzüstü uyuyakalmıştı.

Sabah uyandığında her zamanki yerinde olmadığını anlar gibi oldu ve yatağını garipsedi öncelikle. Sonra yattığı yerden etrafındaki eşyaları, yatağı, dolabı, masayı, sürahiyi, halıları ve sonra tekrar sandalyeyi, şeklini, yatağı, duvarların rengini inceledi. Eşyaların renk uyumu, dolap,

kitaplık, masa örtüsü ile duvar kağıtlarındaki ve battaniyedeki şekiller sıcak, uyumlu ve sevimli geldi çocuğa. Çünkü her şey alışık olduğu gibi düzenlenmiş, sıcak ve sevimli şeylerdi.

Uyanır uyanmaz ana-babasını ve onların o kötü kazada öldüklerini hatırlamıştı. Ama olanlar çok fazla umurunda olmadı. Evin içinde ne birileri ne de sesler vardı. Amcasının onu nasıl paramparça arabadan çekip aldığını, kucağında sevdiğini hatırlayınca sevinip gülümsedi. Yengesinin tutumunu, kuzeninin tutumunu hatırlayınca yakın ve sevecen olduklarından, meraklanacak bir şey yoktu çocuğa göre ve umursamadı.

Ancak epey bir süre geçince ve kimseden çıt çıkmayınca meraklanıp gidip bakmak istedi. Pencereden gelen güneş çok sıcaktı ve ılık ılık ısıtıyordu; etrafı aydınlatacak kadar da sarıydı. Mutlu oldu.

Pencereden gelen sarı ışığa bakınca bugün çok şeyler yapmak istedi cancağızı ama etrafta kimseler yoktu. Acaba nereye gitmişlerdi?

Eşyaları ve odayı tekrardan incelemek aynı duyguları tekrar geçmek gibi sıkıcı geldi. Hemen kalktı ve üzerini giyinirken kocaman odanın aslında sıcak olmadığını, buz gibi soğuk olduğunu fark etti.

Dün geceki tatsız şeyleri ve acılı olayları, yerleri, bir görüntü gibi unutur gibi oldu. Sadece aklında geceleyin ferahlığı, ıslak yollar, çalılar, bahçenin güzelliği ve şimdiki odanın içi ve tabi insanların o tuhaf halleri vardı. Yüzü belki gülümsüyordu fakat aklında bir sürü sorular ve boşluk vardı! Ne olacağını, ne yapması gerektiğini hiç bilemezdi küçük çocuk. Sadece etrafa boş boş bakınmaktaydı.

Çok sonra yengesini ve aynı kişileri aradı. Onları hemen yan odada ve mutfakta buldu. Yengesi onu mutfakta öpüp sarılarak karşıladı. Amcasını sorduğunda gittiğini söylediler. İstemsizce anasını ve neler olduğunu sordu, "Neredeler?" dedi. "Şimdilik küçük bir seyahate çıkmış gibi düşünebilirsin onları." dedi kadın. Nereye gittiğini, ne zaman geleceğini hiç sormadı Sinan; nasıl olsa gelecek olan gelirdi ve yalnız değildi.

Bütün gün evin içinde oynayarak, küçük kuzeniyle konuşarak ve fısıldaşıp gülerek, bahçede güzel kokulu güllerin, çiçeklerin, ağaçların arasında dolaşıp oynayarak geçirdi. Ve hiçbir şey düşünmedi, sormadı… Sadece oyalanıyordu…

Sonraki gün uyandığında yine eşyaların güzel görüntülerine, güneşin yansımasına, renk uyumuna baktı. Çok sıkıldı, hemen yataktan fırlayarak kalktı. Yine çok tuhaf bir sessizlik vardı etrafta ama sadece eğlenmek istiyordu. Dışarı çıktığında maalesef hiç bilmediği cenaze töreniyle karşılaştı. Bu ne kalabalıktı?

Kalabalığın içinde yengesini, amcasını, tanıdıklarını hemen gördü ve buldu. Onlara sarılmak, öpmek ya da ağlamak istedi ama ne yazık ki bahçe ve odalar o kadar kalabalıktı ki hiçbirini yapamadı. Sadece yengesi ona sarılmak istemişti ama o da ağlıyordu. Kadının kırmızı kazaklı ve enli kollarına sarıldı. Sonra mecburen o da sızlanmaya başladı; çocuktu. Bir baktı ki herkes ağlıyor, bağırıyor ve sızlanıyordu. Çok saçma ve sahte geldi, yalan geldi her şey! Şimdi kaçmak, kurtulmak, defolup gitmek istedi, uzaklaşmak istedi ama elinden gelmiyordu.

Sinan'ı ilgilendiren doğal olarak sadece en yakınındakilerdi. Çok saçma sapan ve sahteydi, ama adetler böyleydi. İnsanların bahçede ve kapının ağzında yarattıkları boğucu ve bayıcı iğrenç havadan kaçarcasına önce içeriye ve odalara doğru gitti hemen çocuk. İnsanlar onun yokluğunu bile hiç anlamadılar. Sinan onlara çok kızmıştı.

İçeriye gidip uzaklaşınca her şey sihirli gibi normalleşti. Bu berbat, güneşli ama soğuk ama sıcak baygın sonbahar gününde, amcasının ta en içerdeki odasına kadar gitti, kulaklarını tıkadı ve öylece durdu küçük çocuk!

Berbat kalabalık dağıldıktan sonra ne olduğunu bile hatırlamak istemedi. Sadece yemek yediler, gülüştüler ve unutmaya çalıştılar…

Ertesi gün ve daha ertesi gün, içinde ara sıra bir ağlama isteği hissetti. Fakat tamamen unuturcasına derine gömdü bu ağlama isteğini…

Aradan geçen günlerde, aynı bahçede, alışverişe gittiklerinde

ve parkta hep mutluydular. Amcası Ahmet Bey ve Saliha Hanım'ın huylarını ve kim olduklarını öğrenmeye çalıştı Sinan.

Aradan günler, haftalar ve seneler geçti… Biraz daha büyümüştü ve okula gitmesi gerektiğini, arkadaşlarıyla geçinmeye çalışmayı ve en yakınındaki kişileri kırmaması gerektiğini öğreniyordu. Çok iyi öğrenmişti ki kendisi insanları kırmaya karar verene kadar, onlar bu işi çok çabuk yapıyorlardı!

Sabahları okul için çok erken uyandırılıyor, yaramaz, şımarık ya da haddini bilmeyen çocukların arasında ne yapacağını bilmeden oturuyordu. Geçen zaman içinde Ahmet Bey bir kere bile kırmamıştı çocuğu. Amcası gençliğinden beri farklı işlerde çalışmıştı, orta halli bir aileydiler. Amcası demircilik, inşaat işçiliği yapmıştı. Şimdilerde sıvacılık ve boyacılık gibi işlerde çalışmaktaydı.

Tam bir aile babası olmak için yaratılmış, sevecen, hoş sohbet bir adamdı. Sinan'ın gözünde aslında baba yarısı babadan daha ileri olabilirdi. Çünkü onun yerini tutuyordu.

Saliha Hanım, ona kendi kızına davrandığı gibi davranan, köylü kadını, ev hanımı, hoyrat, ama iyi tarafı olan biriydi.

Ahmet Bey'in en iyi tarafı, çocuklarına hayatı anlatmaya çalıştığı zamanlarda ortaya çıkardı. Etkileyici ses tonuyla eski insanların dünyada neler yaptıklarını ve hangi aşamalardan geçtiklerini anlatırdı.

Birçok defa Sinan ile dağ gezilerine çıktılar. Doğaya ya da ormanlara ve maceraya meraklı biri olduğunu Sinan ancak şimdi anlıyordu… Çünkü kocaman adam, küçük çocuğa ağaca tırmanmanın inceliklerini, doğada hayatta kalmanın yöntemlerini sohbet eder gibi anlatırdı…

Aklında, dökülmüş yaprakların ve çam-gürgen gibi ağaçların arasında, ormandaki sahneler kalmıştı…

Sinan okuldaki zamanın dışında, sokakta oynayıp vakit geçirirdi. Tek isteği sadece buydu. Ama kasabanın değişik yerlerine gidip başını belaya sokmadan duramazdı!

Bir keresinde amcası kendi evlerinin çok aşağısında, ta okul sokağında serseriler tarafından tartaklanırken buldu ve zar zor zapt edebilmişti Sinan'ı!

Evinin önünden uzaklaşmayı başaramayacak kadar küçüktü bu zamana kadar. Seneler geçince değişik sokakları, yerleri ve konuları merak etmeye başladı. Yani gezmeye başladı.

Gönen ilçesinin nasıl bir yer olduğunu kötü tecrübeler sayesinde öğrenecekti. Doğa sevgisini hatta insan sevgisini tatmin edebilmek için daha bol ağaçlıklı yeşil yerlere, güzel yerlere gitme isteği kendisini kışkırtırdı.

Sokakların evlerin biçimleri, renkleri, sıvaların yıpranmışlığı, asfaltın eski püskülüğü, fakir yerler çok daha aşağılarda, tren yolunun daha ötesine, okul yolu aşağısında daha çok ağaçlıklı, dere boyuna yakın ıssız yeşil, bir yer vardı...

Kıvrak biçimli ve zengin görünümlü evlerin olduğu, zenginlerin yaşadığı ve kurbağalı derede çocukların oyun oynadığı yeşili bol bir yerdi burası…

Okul bahçesinin zemini kırmızıydı. Kırmızı kiremit tozlarıyla kaplıydı. Etrafında seyrek ağaçlar ve futbol sahası falan vardı. Zil çaldığında Sinan ne olduğunu anlamazdı… Bahçe kalabalık olurdu birden. Bol yapraklılar olduğu gibi çıplak dallı, tırmanması kolay kavak, söğüt ve meyve ağaçları mevcuttu. Küçük olmayanlar tırmanırlardı.

Tren garının içi ve zemini maviydi. Mavi çinilerle kaplıydı. Duvarlarında eski devlet büyüklerinin resimleri vardı. Soğuk taş garın içinde tahta banklarda uyuyan, bavullu, çantalı yaşlı ve değişik görünümlü insanlara rastlanırdı.

Bunların yüzlerinden hüzün ve yabancılık hissi akardı. Biletçi garı, satıcılardan, yolculardan, simitçilerden daha iyi tanırdı çünkü buralarda yaşardı adamcağız… Trenin geliş gidiş saati yaklaşınca haber verilirdi; hareketlilik başlardı.

Tren öyle büyük bir gürültü ile gara girerdi ki, sanki bütün kasabayı tespih boncukları gibi dağıtırcasına yeri göğü inletirdi! Yetişkinlerin ise tonlarca ağırlıktaki yük ve yolcu vagonlarına yakın durmaları inanılmaz korkutucuydu. Sinan bakamazdı.

Sonra düdük sesi kesilir, yerini yetişme telaşı alırdı. Vagonlara bavullarla iki büklüm olanların itilerek binmesi, yüklenmesi, küçüklerin ilgisini çekerdi.

Yolculuk yapan ak saçlı, eski kıyafetli ve tuhaf görünümlü insanlarda kim bilir ne biçim zengin hikâyeler olduğunu hayal ederdi…

Aslında Sinan ve arkadaşlarının gardaki günleri ve maceraları çoktu! Bazen rayların parlak yerlerine yanı başındaki büyük çakıl taşlarını dizerlerdi. Kesinlikle yapmamaları gerektiğini bilirler ama yine de büyük bir süratle geçen demir yük vagonlara taş atarlardı!

Alt geçitteki su birikintisinde yıkanırlar, hatta özellikle yağmurlu günlerde ve karanlıkta gelirlerdi.

Yıldızlı, soğuk, rüzgârlı gecelerde çimenlere yatarak, yıldızların aslında o kadar uzak olmadığını, seyrederek konuşurlardı. Belki de onlar yıldız değil canlıydılar! Sonra bir uçak göz kırparak geçerdi…

Güneşli, aydınlık günlerde okul bahçesinin yanındaki duvara tırmanırdı çocuklar. Zil çaldığında o zamanlar neden birdenbire kalabalık ve gürültülü olduğunu yanındaki arkadaşlarından bir tek o anlamaz, şaşardı. Çünkü kısa aralarda bir tenha bir gürültülüydü ve her yer çocuk kaynıyordu… Üstelik acele ederlerdi falan. Sürekli, koşuşturanlara katılma isteği hissederdi.

Kaldırımdaki Arnavut kaldırımlı bordürlü taşların, at arabaları ve faytonların tekerlek tıkırtıları sırasında geçişleri sırasında çıkardıkları sesler çok yalın ve komikti… Atların kokuları ve yaz günlerinde terli terli su içmeleri, kuyrukları ile sinekleri kovmaları çok komik olabilirdi! Faytoncu ile şakalaşmak, atların süslerini izlemek, hatta bazen çubuk ile dürtmek eğlenceliydi; çocuklara hayat hep eğlenceliydi.

TRAGEDYA'nın Doğuşu

"Yetim bir gencin hayat hikayesi, kendini yetiştirmesi, toplumun aldatmacalarına,

Sahteliklere başkaldırması sürükleyici anlatılmaktadır. Aynı zamanda kaderin, ele geçirilemezliğinin dışa vurumudur! Sorun Birey olmaktır...

Kendi kuşağı içersinde, umut vaat eden yazar, iddiasını sunmaktadır okuyana!

Kafka ve Dostoyevski`den etkilenen yazar, toplum ve birey sorununu kendi gözlemleri ve

Bakış açısıyla romanda yeniden kurar ve anlatır!..

Cilasin Özgün

9 789752 470897